

„De ce îi este omului de astăzi foame? De iubire și de sens.”

--- Părintele Nicolae Steinhardt

Duminica a 4-a din Post

PREDICA DE PE MUNTE - FERICIRILE

Si mulțimi multe mergeau după El, din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea și de dincolo de Iordan. Văzând mulțimile, Iisus S-a suit în munte, și așezându-se, ucenicii Lui au venit la El. Și deschizându-și gura, îi învăța zicând:

Fericțiți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor.

Fericțiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Fericțiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.

Fericțiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.

Fericțiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Fericțiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Fericțiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Fericțiți cei prigoniți pentru dreptate, că a lor este împărăția cerurilor.

Fericțiți vești fi voi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minșind din pricina Mea.

Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri, că așa au prigonit pe proorocii cei dinainte de voi.

(Sfânta Evanghelie după Matei 4, 25; 5, 1-12)

CUPRINS

Ce sunt Fericirile?	2
Explicarea celor 9 Fericiri	2
Războiul cel nevăzut	4
Sfântul Ioan Scărarul	4
Săptămâna a 5-a a Postului Mare ..	5
Despre păcatele mici	6
Cele două cușite de plug	7
Iubirea care ne atrage	8

CE SUNT FERICIRILE?

Alături de cele zece porunci, Mântuitorul a lăsat creștinilor nouă îndemnuri prin care se împlinește Legea pentru desăvârșirea morală. Aceste nouă recomandări nu au fost date sub forma unor inter-

dicții sau porunci, ci drept „fericiri”, fiindcă ele se potrivește cu smerenia și blândețea Domnului Hristos.

Pe de altă parte, cele nouă fericiri sunt atât de potrivite cu dorințele sufletului dornic de mântuire, încât, doar auzindu-le, ești

îndemnat să le îndeplinești. În acest sens, Apostolul Iacov numește Legea Noului Testament „*legea cea desăvârșită a libertății*”.

În numeroasele cuvântări pe care le-a susținut în fața multimilor, Mântuitorul a prezentat fericirea și desăvârșirea împreună, acestea fiind într-o strânsă legătură.

Nimeni nu poate fi cu adevărat fericit fără a fi desăvârșit, iar cel care dobândește desăvârșirea morală are parte și de fericire. De aceea, fiecare fericire conține mai întâi învățătura sau îndemnul, apoi răsplata care se dobândește pentru împlinirea recomandării.

Astfel, Fericirile pot fi definite ca nouă căi pe care creștinul se cuvine să le urmeze pentru a ajunge la fericirea veșnică, sau cele nouă virtuți prin care putem dobândi fericirea. (ziarullumina.ro)

EXPLICAREA CELOR 9 FERICIRI

1. Fericii cei săraci cu duhul, că a acelora este împărăția cerurilor.

Din citirea acestei fericiri din care unii ar putea înțelege că sunt fericiti cei săraci cu duhul, sau lipsiți de duhul, iar alții ar înțelege că sunt fericii cei care nu prea au mintea întreagă, cei proști și neînțelegători. Dar nu este așa. Dumnezeu îl face pe om să înțeleagă cu mintea și mai ales îi trezește

conștiința, să știe că din cauza păcatului este sărac cu duhul, adică este lipsit de Duhul lui Dumnezeu, iar prin pocăință adevărată va putea câștiga din nou Duhul Sfânt și, totodată, împărăția cerurilor.

2. Fericii cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

După ce, cu ajutorul lui Dumnezeu i s-a trezit conștiința și omul și-a dat seama că a greșit înaintea lui Dumnezeu, în mod normal și firesc este ca omului să-i pară rău pentru greșeala sa, să se căiască și să plângă înaintea Domnului. Din acest plâns se naște o schimbare a sufletului, a rațiunii, a voinței, a sentimentului, adică o mângâiere a ființei sale.

3. Fericii cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.

Se știe din experiența omenească că cel care plânge se ușurează oarecum sufletește, se liniștește și devine mai blând. Iar când plânge pentru păcatele sale, el va simți o deosebită schimbare spre bine, o ușurare în sufletul său și mai ales în raport cu semenii săi, deci el devine mai blând. Celor ce au ajuns la această stare, Dumnezeu le făgăduiește că vor moșteni pământul, căci zice: „*Va fi cer nou și pământ nou*”, adică cirescul pământ sau pământul cel fericit.

4. Fericii cei ce flămânez și se însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.

Când omul, cu ajutorul Harului dumnezeiesc, a ajuns să-și rezolve problema sufletului său, prin treptele de până acum, începe să-și dea seama că mai are încă și alte trepte de urcat, dar el nu le cunoaște și nici nu știe ce să facă. Astfel începe să i se nască în suflet și în minte dorința să știe cât

„Dumnezeu nu este spărgător de uși, ci numai bate la ușa inimii fiecăruia.” (Pr. Ilie Cleopa)

mai multe din învățăturile dumnezeiești, adică să flămânzească și să înseteze de a cunoaște cât mai mult și mai bine tot ce a rânduit Dumnezeu pentru binele nostru, pentru a le aplica în viață și astfel se va sătura; adică va simți în sufletul său o mare bucurie și fericire pentru că a cunoscut, a înțeles bine și le-a aplicat în viața

5. Fericifi cei milostivi, că aceia se vor milui.

Când a înțeles omul și a simțit că a rezolvat problema sufletului său, însuși Duhul lui Dumnezeu care de acum locuiește în el, îl îndeamnă să se ocupe și de semenii săi și să-i miluiască cu ce poate, atât material, cât și spiritual. Ajutând pe semenul său, omul ajută pe Hristos, Care îi va răsplăti însutit și înmii și viața veșnică va moșteni.

6. Fericifi cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

După ce omul a trecut prin toate aceste trepte începe să-și dea seama că înțelege și simte sensul duhovnicesc al citirii și mai ales al rugăciunii, că stă cu adevărat de vorbă cu Cel Căruia se roagă. Deci în felul acesta îl vedem pe Dumnezeu, îl înțelegem și mai ales, îl simțim în inimile noastre.

7. Fericifi făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Trecând din treaptă în treaptă, omul începe să înțeleagă că mai are de rezolvat încă un lucru foarte important, că trebuie să se împace cu conștiința sa, cu semenii săi și mai ales cu Dumnezeu, devenind astfel fiul lui Dumnezeu după dar.

Aceste șapte fericiri privesc pe fiecare om, iar următoarele două privesc mai ales

pe cei ce fac misiune și apostolat.

8. Fericifi cei prigonifi pentru dreptate, că a acelora este împărăția cerurilor.

Observăm că la această fericire răsplata este aceeași ca și la prima: „că a acelora este împărăția cerurilor”. În prima, omul luptă cu patimile și vrăjmașul din el, iar la a opta cu vrăjmașii și patimile din alți oameni pe care vrea să-i ajute să se mântuiască; de aceea și răsplata este aceeași, împărăția cerurilor.

9. Fericifi veți fi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minfind pentru Mine.

Așa după cum Hristos a fost ocărit și prigonit pentru învățatura Sa, tot la fel vor pătimi și cei care îl mărturisesc pe El înaintea oamenilor. Oamenii cei necredincioși vor ajunge până acolo încât, din cauza mărturisirii lui Hristos, vor minți spunând că nu există Dumnezeu sau că Hristos nu a fost Fiul lui Dumnezeu sau vor zice alte minciuni împotriva Lui.

Mântuitorul îi ferește pe cei care îl mărturisesc pe El pentru că: „Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri” (Matei 10, 32-33).

Iată ce fel de fericiri făgăduiește Iisus Hristos, Mântuitorul nostru, celor ce împlinesc poruncile Lui, și de aceea vă lăsăm să trageți singuri concluziile despre învățatura cea adevărată; care este vrednică a fi de la Dumnezeu și care de la oameni.

„Niciodată nu este prea târziu pentru a pune început bun.” (Pr: Ilie Cleopa)

RĂZBOIUL CEL NEVĂZUT

„Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieși, decât numai cu rugăciune și cu post.” (Marcu 9, 29)

Mântuitorul Însuși ne poruncește să postim. Fiecare post de care ne vorbește Sfânta Scriptură este strâns legat de Dumnezeu Însuși. Fiecare postire a poporului arăta frângere a inimii pentru păcatul care îl depărtase de Dumnezeu și chema iar la el.

Să nu cârtim, așa cum fac mulți, spunând că Moise și Ilie erau oameni neobișnuiți, cu care nu semănăm deloc, și că ceea ce au săvârșit ei nu ne e accesibil nouă. Deși nu suntem sfinți, așa cum sunt ei, și nici nu ne-a fost menită o slujire deosebită, totuși Iisus Hristos ne-a adresat tuturor chemarea la întâlnirea cu Dumnezeu, la împărtășirea cu El, la ascultarea față de El. Dumnezeu a iubit lumea - nu doar pe unii oameni, ci lumea întreagă, și această lume suntem noi. Pecetea morții și jertfei lui Hristos este pusă asupra noastră, a tuturor, fără vreo excepție, fiindcă la Dumnezeu nu este părtinire.

Acesta este singurul nostru drept, drept al tuturor. Hristos a murit ca să ne facă părtași ai Împărăției și slavei Sale. El ni l-a împărtășit și pe Tatăl Său zicând: La Tatăl Meu și Tatăl vostru. Prin această chemare către Tatăl, El ne-a deschis calea către El și intrarea la El.

Postul și rugăciunea, care sunt strâns legate între ele, completându-se reciproc, ne ajută și ne sprijină pe această cale. Rănilor noastre sunt adânci, metehnele noastre morale sunt îndărătnice, încercările nu ne slăbesc o clipă: să fim și noi stăruiitori în

lupta neconținută cu acel neam care nu iese decât numai cu rugăciune și cu post.

(din cartea *Fiecare zi un dar al lui Dumnezeu*)

SFÂNTUL IOAN SCĂRARUL

Duminica a 4-a din Postul Mare este închinată Sfântului Ioan Scărarul. Cine este Sfântul Ioan Scărarul? Este omul care a trăit și a scris „Scara Raiului”, care a trăit suizul omului din iad până în cer, până în rai.

Sfântul Ioan Scărarul a trăit între anii 579 și 649, petrecând viața călugărească mai întâi în ascultare de duhovnic, apoi timp de 40 de ani, viață retrasă, de liniște și rugăciune. Numai după această lungă nevoiță a primit să fie stareț al Mănăstirii Sinai, timp în care a scris cartea „Scara”.

După cum arată însuși titlul acestei lucrări, ea prezintă viața în Hristos ca un suiz duhovnicesc. Scara sa are treizeci de trepte, de la lepădarea de lume și până la unirea celor trei virtuți teologice: credința, nădejdea și dragostea.

În cuvinte simple, dar cu un conținut foarte adânc, Sfântul Ioan Scărarul ne arată lupta duhovnicească din suflet, din minte și din inimă a celui care se străduiește să urce spre Dumnezeu prin împlinirea poruncilor dumnezeiești, prin curățirea de patimi. Vedem cum o virtute duce către alta, pe măsură ce omul se înalță din ce în ce mai sus și în final ajunge la acea înălțime unde sălășluiește cununa virtuților, care

„Căutați să se facă voia lui Dumnezeu și toate vor merge bine” (Sf. Cuv. Paisie Aghioritul)

este numită „iubirea creștină”. În carte, Sfântul Ioan arată deslușit cum se trece de la un pas la următorul.

Fiecare virtute hrănește sufletul omului, îl face fericit, coboară în sufletul său odihna dumnezeiască, cerească. Fiecare virtute trăiește prin alta. Și atunci când o virtute se sălășluiește în sufletul omului, toate celelalte vor urma, toate încet-încet de la ea

vor proveni și se vor dezvolta prin ea și împreună cu ea.

În lucrarea sa „Scară”, se vede că Sf. Ioan a scris cum a trăit și a trăit cum a scris. De aceea, în duminica a patra din Postul Sfințelor Paști, el este pomenit ca „scară” sau întăritor al celor ce se nevoiesc și urcă sau sporesc duhovnicește, atât prin pilda vieții, prin scrisul său, cât și prin rugăciunile pentru cei ce se luptă duhovnicește să-și zidească

propria Scară; el este o făclie și o bună călăuză duhovnicească postitorilor în urcușul lor spre Înviere, spre Lumina Sfințelor Paști. Amin.

(Preafericitul Părinte Daniel)

Pocăința este împăcarea cu Dumnezeu prin practicarea virtuților potrivnice păcatelor cărora omul s-a făcut până atunci părtaș. (Sf. Ioan Scărarul)

Fiecare zi în post trebuie să fie o nouă treaptă care ne urcă spre cer și ne apropie de Învierea lui Hristos. (Părintele Ilie Cleopa)

SĂPTĂMÂNA A 5-A A POSTULUI MARE

In a cincea săptămână a Postului Mare se săvârșesc două slujbe, numite denii, unice de-a lungul anului bisericesc, și anume Denia Canonului Mare ce se săvârșește Miercuri seara și Denia Acatistului Bunei Vestiri care se săvârșește Vineri seara.

Denia Canonului Mare

Această denie are în centru Canonul Sfântului Andrei Criteanul, cel mai lung și unul dintre cele mai frumoase canoane ale Bisericii noastre. Dacă în prima săptămână din Postul Mare, împărțit în patru părți, a fost ca o ușă ce ne-a condus la pocăință, acum, spre sfârșitul Postului, citit în întregime, Canonul Mare apare ca un rezumat al pocăinței și ca o împlinire a acesteia, o adevărată «evaluare» a nevoițelor noastre: Cât de departe am ajuns pe calea acestei pocăințe?

Biserica a rânduit ca în timpul rostirii Marelui Canon al Sfântului Andrei Criteanul să se citească și viața Sfintei Maria Egipteanca, din următorul motiv: deoarece Sfântul Post se apropie de sfârșit și pentru ca nu cumva oamenii, lenevind-se, să se îngrijească mai puțin de nevoițele duhovnicești, și să se depărteze cu totul de a trăi în cumpătare, marele Andrei, pregătește pe cei se nevoiesc cu postul să se poarte cu mai mult curaj și să se îndrepte cu bărbăție spre nevoițele postului ce-l mai au în față. Iar minunata povestire a vieții Sfintei Maria Egipteanca, înduplecă pe oameni să ajungă din nou cumpătați, îi ridică spre Dumnezeu, îi sfătuiește să nu mai cadă și să nu se deznădăduiască chiar dacă au căzut înainte în unele păcate. Viața Mariei Egipteanca înfațișează cât este de

„Smerenia este să ierți pe toată lumea.” (Părintele Selafil de la Noul Neamt)

mare iubirea de oameni și dragostea lui Dumnezeu față de cei ce doresc din tot sufletul să se întoarcă de la păcatele lor de mai înainte.

Denia Acatistului Bunei Vestiri

Cea de-a doua denie are specific Acatistul Bunei Vestiri. Acest Acatist are o istorie foarte interesantă. Pe timpul domniei lui Iraclie, împăratul Bizanțului, relațiile dintre bizantini și sciți au devenit încordate așa încât Hagan, conducătorul sciților, adunând oști numeroase a năvălit asupra Constantinopolului, scoțând strigăte de hulă împotriva lui Dumnezeu. În timpul acesta, patriarhul Constantinopolului, Serghie, îndemna poporul să nu-și piardă nădejdea în Dumnezeu.

Patriarhul împreună cu tot poporul au purtat icoana Maicii Domnului pe deasupra zidurilor cetății. Deși ostașii bizantini erau în inferioritate totuși nebiruita Apărătoare a luptat cu ei ajutându-i să-i învingă pe sciți. Deoarece sciții s-au învârtosă în inima lor și n-au acceptat învingerea ci din nou s-au ridicat la luptă împotriva poporului dreptcredincios, Maica Domnului a luptat împotriva lor până i-a nimicit. Poporul cel iubitor de Dumnezeu al Constantinopolului, dând mulțumire Maicii Domnului, a făcut privegheri și a cântat toată noaptea imnul Acatist, ca uneia ce a privegheat pentru ei și a biruit pe vrăjmași prin puterea ei cea mai presus de fire.

De atunci, spre pomenirea acestui fapt, Biserica a orânduit să se închine Maicii Domnului această sărbătoare în acest timp când a avut loc biruința prin ajutorul Născătoarei de Dumnezeu. L-au numit acatist, pentru că tot poporul și clerul Constantino-

polului a cântat acest imn stând în picioare.

Denia Acatistului Bunei Vestiri vrea să amintească că Maica Domnului luptă împreună cu noi împotriva dușmanilor noștri nevăzuți.

DESPRE PĂCATELE MICI

O rugăciune mică poate deveni mare. La fel și păcatul. Mulți își pierd sufletul nu din cauza unor păcate mari, ci din cauza celor mici.

S-a spus că pentru fiecare cuvânt vom da răspuns. Teme-te să-ți permiți glume proaste, să râzi nestăpânit, să vorbești în deșert și să judeci. Ține minte că atât cel care greșește, cât și cel care judecă pe aproapele său sunt vinovați în fața lui Dumnezeu.

A mânca un măr pare o faptă atât de mică, dar în Rai prin acest gest mărunț s-a încălcat voia lui Dumnezeu. Păcatele mici sunt periculoase tocmai pentru că le considerăm neînsemnate. Dar o scânteie se

preface într-o flacără mare, și aceste păcate mici ne pot face să pierdem fericirea veșnică. Prin mărturisire însă, gândul păcătos își pierde puterea și nu mai ajunge să se materializeze în faptă.

(Pr. Valentin Mordasov, duhovnicul de la Pskov - „Învățăături și întâmplări minunate”)

„Celui smerit și blând, așezat chiar și în iad, îi este bine.” (Păintele Tadei)

CELE DOUĂ CUȚITE DE PLUG

Într-un sat exista un țăran care avea mult pământ. Brațe de muncă însă nu avea, deoarece trăia singur. Doar un vecin mai venea pe la el din când în când, dar nu pentru a-l ajuta, ci mai degrabă pentru a-l ține de vorbă. Mult timp a stat pe gânduri ce să facă pentru a prelucra pământul cât mai ușor, mai bine și mai repede.

Deodată îi veni o idee: Ce-ar fi dacă aş cumpăra un plug și un cuțit de plug?! Grozavă idee!. Se duse deci la un fierar și comandă un plug și un cuțit de plug. Aici îi veni încă o idee: Și ce-ar fi să cumpăr două cuțite de plug. Cine știe, poate voi avea nevoie de el mai târziu?!. Țăranul își cumpără tot ce-și propusese să cumpere și se întoarce acasă.

În drum spre casă, țăranul îl întâlnește pe vecinul său. Văzându-i lucrurile, vecinul îl întreabă:

- De la cine ai cumpărat acest plug și aceste cuțite de plug, atât de noi și lucioase?.

Țăranul îi răspunse, după care fiecare își continuă drumul său. Ajungând acasă, țăranul atârână un cuțit de plug pe perete, iar pe celălalt îl montă imediat la plug. Apoi se duse la arat. Zilnic lucra cu acest plug.

După câteva săptămâni, pe când țăranul abia ajuns acasă de la câmp se odihnea, vecinul său se gândi să-i facă o vizită. Veni și după un schimb de cuvinte, aruncă o privire asupra cuțitului montat la plug. Era ca și o oglindă, așa de curat și strălucitor era. Dar văzu pe perete și un alt cuțit pe care țăranul îl cumpărase în aceeași zi. Acesta era închis la culoare; era deja ruginit.

Atunci vecinul îl întreabă pe țăran:

- Ei, cum se face că aceste două cuțite de plug arată așa de diferit, doar le-ai luat împreună? Atunci ambele arătau la fel de frumoase. Acum însă cuțitul de plug, pe care l-ai folosit deja mai peste tot, chiar și în mizeriile de tof felul, arată frumos, de parcă ar fi o oglindă, iar cuțitul pe care l-ai atârnat pe perete și care nu a fost scos afară deloc, a ruginit.

Țăranul îi răspunse:

- Ascultă la mine, vecine: Cine stă și le-
nevește încet-încet ruginește.

PARABOLA CASEI CLĂDITE PE STÂNCĂ ȘI A CELEI CLĂDITE PE NISIP

De aceea, tot cel ce aude aceste cuvinte ale Mele și le plinește, i se va asemăna bărbatului înțelept care și-a clădit casa pe stâncă. Și a căzut ploaia și au venit puhoaietele și au suflat vânturile și au izbit în casa aceea, dar ea n-a căzut, fiindcă era întemeiată pe stâncă. Dar cel ce aude aceste cuvinte ale Mele și nu le plinește, i se va asemăna bărbatului nechibzuit care și-a clădit casa pe nisip. Și a căzut ploaia și au venit puhoaietele și au suflat vânturile și au izbit în casa aceea și ea a căzut. Și mare i-a fost căderea!

(Evanghelia după Matei 7, 24-27)

IUBIREA CARE NE ATRAGE

Nu suntem niciodată singuri când luptăm cu ispitele și când răbdăm încercările. Iubirea lui Dumnezeu și a sfinților iradiază spre noi și în noi, întărindu-ne.

Oare iubirea mamei nu-și trimite undele ei întăritoare peste fiul aflat în necazuri, chiar dacă el nu o simte? Cu cât e cineva mai desăvârșit, cu atât e mai puțin egoist,

mai sensibil la greutatea altuia, mai milos. Dar Dumnezeu e atotdesăvârșit și sfinții

sunt părtași la desăvârșirea Lui. Iar Dumnezeu e și mai înduioșat la greutatea noastre când vede dragostea sfinților pentru noi. Dragostea nu mai ține despărțiti pe cei ce se iubesc, nici între ei, nici față de cel iubit de ei în comun. Aceasta își are temeiul în Sfânta Treime.

Dacă e iubire în lume, înseamnă că sunt centre personale superioare de unde iradiază, căci iubirea nu poate sta de sine. Iar dacă suntem însetați să ajungem la o iubire desăvârșită, înseamnă că e un Centru personal (mai bine zis Tripersonal) din care curge la nesfârșit iubirea care ne atrage.

(Părintele Dumitru Stăniloae, nota 698 la Varșavie și Ioan, Scrisori duhovnicești, în Filocalia XI, Editura Humanitas, București, 2009, p. 402)

PROGRAMUL LITURGIC 11-17 aprilie 2016

În Postul Mare nu se fac parastase de luni până vineri

Luni	18:00	Acatistul Sfântului Ierarh Nectarie din Eghina
Marti	7:30	Sfânta Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite
Miercuri	16:30 17:00	Sfânta Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite Denia Canonului Mare
Joi	7:30	Sfânta Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite
Vineri	17:00	Denia Acatistului Bunei Vestiri
Sâmbătă	7:30 17:00	Sfânta Liturghie (Pomenirea morților) Vecernia și Acatistul Sfântului Ierarh Luca al Crimeei
Duminică	7:30	Utrenia și Sfânta Liturghie

O CĂRĂMIDĂ LA CONSTRUCȚIA NOII BISERICI!

SContribuiți la construcția noii biserici și completând **Formularul 230** prin care solicitați ca **2%** din impozitul pe care l-ați plătit în anul 2015 să fie direcționat care parohia noastră.

Formularul cu datele parohiei îl găsiți la Pangar (magazinul bisericesc).

Preot paroh: Marius Iacobeanu - 0745.760.239; **Preot slujitor:** Eugen Ciuche - 0744.862.191
Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Dighul Birnat 19, Bacău. **Email:** parohialazaret@yahoo.com

Cont bancar: Parohia Ortodoxă Lazaret - RO79 RNCB 0026 0308 8182 0001

Revistă săptămânală de zidire sufletească, editată de Parohia Ortodoxă Lazaret, cu binecuvântarea ÎPS Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului.